

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 2649

гр. София, 17.01.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 33 СЪСТАВ, в закрито заседание на седемнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ПЛАМЕН ИВ. ШУМКОВ

като разгледа докладваното от ПЛАМЕН ИВ. ШУМКОВ Гражданско дело № 20241110101811 по описа за 2024 година

Производството е образувано по искова молба от Е. Д. М. против Софийски градски съд, с която се претендира да бъде осъден ответникът да заплати на ищеца сумата от 24 000 лева, представляваща обезщетение за причинените му в резултат на непозволено увреждане неимуществени вреди в периода от 11.08.2023 г. до 31.12.2023 г.

В исковата молба ищецът твърди, че непозволеното увреждане се изразява в бездействия на ответника, изразяващо се в отказ да разгледа негова жалба и нейното връщане.

Съдът намира следното:

Предявеният иск е недопустим, като съображенията за това са, както следва: Въз основа на твърденията на ищеца, предявеният иск следва да се квалифицира по чл.2 от ЗОДОВ. Съгласно тази разпоредба държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от разследващи органи, прокуратурата или съда в следните случаи: задържане под стража или налагане на друга посочена мярка за принуда, когато са били отменени; нарушаване на права, защитени по чл.5 § 2-4 от КЗПЧОС /нарушени права при задържане/; обвинение в престъпление, ако лицето бъде оправдано или образуваното производство прекратено поради неизвършване на деяние; налагане на наказание, когато лицето бъде оправдано; прилагане на административна мярка, когато решението бъде отменено като незаконосъобразно; изпълнение на наказание над определения срок, незаконосъобразно използване на СРС и установено нарушение, извършено от орган на досъдебното производство чрез разгласяване на материали по разследването в нарушение на презумпцията за невинност или при публично изявление, в което обвиняем се представя като виновен.

В случая ищецът навежда оплаквания от бездействия на Софийски градски съд, които са му причинили вреди в качеството му на жалбоподател. Такава хипотеза, даваща основание за защита по чл. 2 от ЗОДОВ, законодателят не е предвидил, видно от гореизброените хипотези. Защитата, която законът указва, че държавата дължи на граждани по ЗОДОВ се отнася до лица, които са били субекти на прилагане на принудителни, наказателни или административнонаказателни мерки и наказания, за които е установено, че са били незаконосъобразни. От този закон не могат да се ползват лица, които считат, че не са удовлетворени техни оплаквания по повод жалби поради необразуване на производство или оставяне на жалбата без разглеждане.

Нещо повече, в случая за ищеца е налице друг път за защита – обжалване на акта, с който негова жалба е върната, както се твърди в исковата молба. Оставянето на жалбата без разглеждане е акт, подлежащ на обжалване.

Следва да се посочи освен това, че соченото нарушение на ХОПЕС в исковата молба, не е относимо. Хартата ще се прилага в случай, че Софийски градски съд е прилагал съюзна правна норма, а в настоящата хипотеза съдът е бил сезиран с жалба по реда на НПК. Видно е, че СГС е прилагал норми от вътрешното право, а не от правото на ЕС, поради което ХОПЕС не се прилага. Твърдението за нарушение на ЕКПЧОС само по себе си е извън приложното поле на чл. 2в ЗОДОВ, защото ЕС все още не се е присъединил към ЕКПЧОС, поради което ЕКПЧОС не е част от правото на ЕС. Освен това ЕКПЧОС се прилагат субсидиарно, доколкото липсва вътрешна правна уредба или норма от вътрешното право е тълкувана и приложена в нарушение на норма от ЕКПЧОС. В случая обаче липсват фактически твърдения за тези обстоятелства. Ищецът се е ограничил само да извършва правна квалификация, която обаче не обвързва съда. Заради липсата на твърдения, които да се подвеждат под хипотезата на нормата на чл. 2в ЗОДОВ, съдът намира, че предявеният иск е недопустим – в този смисъл напр. *Определение № 40/12.01.2023 г. по гр. дело № 4870/2022 по описа на ВКС, III г.о.*

На следващо място, следва да се посочи, че настоящото производство е недопустимо и поради по-рано образувано дело между същите страни и със същото искане. В тази насока следва да се отбележи, че след служебна справка съдът констатира, че във връзка с депозираните от ищеца при ответника жалби във връзка с КНОХД 1018/2019 г. на ВКС, при СРС са образувани множество дела. Делата са между същите страни, а именно Е. Д. М. като ищец и СГС като ответник и със идентично искане, а именно присъждане на обезщетение за причинени вреди от оставяне без разглеждане на депозирана жалба по посоченото по-горе НОХД. Сам по себе си фактът, че исканията на ищеца пред СГС са отправени с различни жалби, не променя обстоятелството, че се касае за едно и също искане, което не е удовлетворено от страна на адресата СГС. Т.е. касае се за бездействие, за което са образувани настоящото производство и другите такива пред СРС и което е въведено като противоправно деяние, от което ищеца черпи права. В определението на ВКС по ч.гр.дело № 1929/2023 г. се изтъква, че конкретното съдържание на всяка една жалба и искане, които ищецът е отправил към ВКС е въпрос от съществото на спора. Преценката относно това какъв е предметът на делото следва да се извърши въз основа на изложените твърдения в исковата молба, а те са идентични в отправената искова молба по настоящето дело, както и в предходно образуваните дела /напр. гр. дело 47109/2023 г. по описа на СРС/. По посоченото гр. дело, както и по останали образувани при СРС дела, дори депозираната искова молба е идентична, като от ищеца се прави единствено корекция с мастилена паста относно крайния срок, за който претендира обезщетение, както и вх. номер на идентичната по съдържание жалба, отправена до СГС. Ето защо е налице и основание за прекратяване на производството и на осн. чл. 126 ГПК.

С оглед горепосоченото, съдът намира предявения иск за недопустим, поради което и исковата молба на основание чл. 130 ГПК следва да бъде върната.

В исковата молба е обективизирано и искане за допускане на правна помощ, което съдът намира за неоснователно. Това е така, тъй като съдът достигна до извод за недопустимост на предявения иск, а съгласно чл. 24, т. 2 ЗПП правна помощ по чл. 21, т. 2 и 3 не се предоставя, когато претенцията е очевидно недопустима.

С оглед на горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ВРЪЩА искова молба /озаглавена „жалба“/ с вх. № 7426/10.01.2024 г. по описа на СРС, подадена от Е. Д. М., ЕГН: ***** против Софийски градски съд като процесуално недопустима.

ОТХВЪРЛЯ искането на Е. Д. М. за предоставяне на правна помощ по реда на чл.95 ГПК, обективизирано в сезиращата съда искова молба /озаглавена „жалба“/ с вх. № 7426/10.01.2024 г.

ПРЕКРАТЯВА производството по гр. дело № 1811 по описа на съда за 2024 г.

ДА СЕ ВРЪЧИ препис от определението на ищеца на посочения в исковата молба адрес за получаване на призовки и съобщения.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба в едноседмичен срок от връчването му пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____